

SOVJETUNIONEN PÅ TILBAGETO

32. Ondskabens imperium, 1983

Uddrag fra Præsident Reagans tale til National Association of Evangelicals. Florida den 9. marts 1983. Tilhørerne var en forsamling af amerikanske protestantiske præster.

Der er synd og ondskab i verden, og skriften og vor herre Jesus pålægger os at modstå den med al vor magt. Også vores nation har en arv af ondskab at bearbejde. Dette lands evne til at overvinde fortidens moralske ondskab tjener til dets ære. F.eks. er minoriteternes lange kamp for lige rettigheder, som en gang var årsag til uenighed og borgerkrig, i dag alle amerikaneres stolthed. Vi må aldrig skrue tiden tilbage. Der er ingen plads til racisme, antisemitisme eller andre former for etnisk- eller racehad i dette land. (...)

Under min første pressekonference som Præsident påpegede jeg, som svar på et direkte spørgsmål, at som gode marxist-leninister har de sovjetiske ledere åbent og offentligt erklæret, at den eneste moral, de anerkender, er den, som fremmer deres sag – verdensrevolutionen.

Jeg tror, at jeg skal gøre det klart, at jeg kun citerede Lenin, som i 1920 sagde, at de afviser al moral, som stammer fra overnaturlige ideer, eller ideer, som ikke bunder i en klasseforståelse. Moral er helt underlagt interesserne i klassekampen, og alt, der tjener til at

ophæve den gamle udbytende samfundsorden og forene proletariatet er moralsk. Jeg tror, at når mange indflydelsesrige mennesker ikke vil se denne grundlæggende kendsgerning vedrørende Sovjetunionens lære i øjnene, så illustrerer det en historisk modvilje mod at se totalitære regimer, som de er. Vi så dette fænomen i trediverne, vi ser det ofte i dag. Dette betyder ikke, at vi skal isolere os selv og lade være med at søge en forståelse med dem.

Jeg har tænkt mig at gøre alt hvad jeg kan for at overbevise dem om vore fredelige hensigter, at minde dem om, at det var Vesten, der ikke brugte sit atommonopol i 40'erne og 50'erne til territoriale udvidelser, og som nu foreslår 50 procent nedskæringer i antallet af de strategiske ballistiske missiler.

Samtidig må de imidlertid overbevises om, at vi aldrig vil gå på kompromis med vore principper og standarder. Vi opgiver aldrig vores frihed. Vi opgiver aldrig vores tro på Gud (...).

Lad os bede for deres frelse, som bor i totalitært mørke, lad os bede for at de opdager glæden ved at kende Gud. Men indtil de gør det, må vi være klar over, at mens de prædiker statens overherredømme, erklærer dens almagt over det enkelte individ og forudser dens endelige dominans over alle mennesker i hele verden – så er de ondskabens centrum i den moderne verden. (...)

Hvis historien lærer os noget som helst, så er det, at naiv eftergivenhed og ønsketænkning om vores modstander er tåbeligt – det betyder, at vi forråder vores fortid og formøbler vores frihed. Så jeg tilskynder jer til at tale imod dem, der vil give De forenede Sta-

ter en underlegen militær og moralsk placering.

I diskussionerne om stop for atomoprustning (: Reagan havde lige lanceret planerne for udbygning af det amerikanske atomforsvar i det såkaldte stjernekrigsprojekt) beder jeg jer indtrængende om at (...) lade være med at give begge sider lige meget skyld, lad være med at overse de historiske kendsgerninger og de aggressive impulser fra ondskabens imperium, lad være med at kalde våbenkapløbet en historisk misforståelse, for dermed tager I afstand fra kampen mellem rigtigt og forkert, det gode og det onde. (...)

Selvom Amerikas militære styrke er vigtig, så vil jeg tilføje, at jeg altid har hævdet, at den kamp om verden, der foregår i øjeblikket, aldrig kan afgøres af bomber og raketter, af hære eller militær styrke. Den virkelige krise vi står overfor i dag er åndelig; i realiteten er det en prøve på moralsk vilje og tro. (...)

Jeg tror, vi kan klare denne udfordring; jeg tror, at kommunismen er endnu et trist og sælsomt kapitel i menneskehedens historie, hvis sidste sider skrives for tiden. Jeg har denne overbevisning, fordi kilden til vor styrke i kampen for menneskehedens frihed ikke er materiel, men åndelig, og, fordi den ikke kender grænser, vil den slå dem, der vil slavebinde deres medmennesker, med rædsel og i den sidste ende triumfere over dem.

33. Sovjetunionen i vanskeligheder, 1983

I 1983 var den sovjetiske ledelse med den syge Jurij Andropov i spidsen konfronteret med truende problemer. Uddrag fra referatet af et møde i det kommunistiske partis højeste ledelse, Politbureauet, den 31. maj 1983.

I begyndelsen af mødet udtrykte kammerat Andropov dyb sorg over kammerat Arvid Ianovich Pelshe's død (: medlem af Politbureauet fra 1966). Kammerat Andropov meddelte at begravelsen af kammerat Pelshe, ifølge kommissionens beslutning, ville blive holdt kl. 11 på Den Røde Plads ved Kremls mure. Medlemmerne af begravelseskommisionen vil ankomme til Dom Soiuzov når liget bæres ud; resten af Politbureauets medlemmer, kandidater til medlemmer af Politbureauet og ministrene vil ankomme kl. 11 direkte til Mausolæet.

Andropov: Nu vil jeg gerne tale om en sag, som efter min mening fortjener en udveksling af meninger og forslag.

I dag har jeg talt med adskillige medlemmer af Politbureauet om vor regerings bekendtgørelse af svaret på udstationeringen af amerikanske missiler 'Pershing 2' og krydsermissiler i vesteuropæiske lande; og også angående resolutionen vedtaget af 'De syv store' lande (G7) i Williamsburg. Det er vigtigt, at vi drøfter denne sag, udveksler meninger og udtrykker forslag, der bør udvikles.

Hvis man ser på de begivenheder der finder sted i de vestlige lande, kan

man sige, at en anti-sovjetisk koalition er ved at blive dannet derude. Dette er selvfølgelig ikke noget tilfælde, og det er særdeles farligt. (...)

Præsident Reagans handlinger, budbringeren og skaberen af alle anti-sovjetiske idéer, skaberen af alle usande antydninger vedrørende vort land og de andre lande i det Socialistiske Fællesskab, fortjener meget kritiske og skarpe reaktioner fra vor side. (...)

Vi er nødt til at åbne et bredere netværk for at vinde den offentlige mening, for at mobilisere den offentlige mening i de vestlige lande i Europa og Amerika, mod udstationeringen af atomvåben i Europa og mod et nyt våbenkapløb, der påtvinges af den amerikanske regering (...)

Hvis man ser på vores propaganda, kan man komme til den konklusion, at den er ret ubekymret, når det kommer til NATO's strategiske forberedelser. Det er sandt, at vi ikke bør skræmme folket med krig. Men i vor propaganda bør vi mere klart og fuldt ud vise de militære forholdsregler, der træffes af Reagan-administrationen og dens støtter i Vesteuropa, hvilket med andre ord betyder afsløring af det fulde omfang af fjendens aggressive karakter. Det har vi brug for, så vi kan bruge kendsgerninger til at mobilisere det sovjetiske folk til opfyldelsen af sociale og økonomiske planer til udvikling af landet. Vi kan ikke, kammerater, i denne situation glemme vort lands forsvarsbehov (...)

Hvorfor bruger vi ikke vores presse til at kritisere de dovne bumser, dem som stikker af fra arbejdet, de dårlige arbejdere? Jeg beder kammeraterne

her om at udtrykke deres meninger om de anlagte spørgsmål og måske har kammeraterne andre forslag. Hvem vil gerne begynde?

Gromyko (: udenrigsminister 1957-1985): Jeg billiger fuldstændig de forslag fremsat af Yu. V. Andropov. For det første om at indkalde til et møde med lederne af socialistiske lande, landene i Warszawa Pagten (...) især fordi de bad om dette. Mødet med lederne af landene i Warszawa Pagten vil vise sammenholdet i vores pagt, og bevise vore væsentligste holdninger i spørgsmålet om atomvåben og nedbringelse af våbenkapløbet. Jeg mener, at vi bør vedtage et dokument på mødet som før nævnt med rette af Yuri Vladimirovich (: Andropov). Dette dokument bør være meget præcist. Ikke en lang erklæring, men skarpt og konkret. Dette ville være vor kollektive handling fra landene i Warszawa Pagten. Det er nødvendigt (...).

Gorbatjov (: medlem af Politbureauet fra 1980): Du sagde det så rigtigt, Yuri Vladimirovich, at tiden nu kalder på, at vi forstærker vores indsats, tager de nødvendige skridt til at udvikle et bredt program af modforanstaltninger mod de vestlige landes aggressive planer. Og i vores interne plan har vi bestemte alvorlige opgaver. Vi kan komme med udspil over for landene i CMEA (: Comecon), landene i Warszawa Pagten og særskilte socialistiske lande. Jeg støtter fuldstændig forslagene om at holde et møde og andre handlinger som er foreslået her, inklusiv den militære linje. De Forende Stater flytter til Europa. Her kan vi ikke vente. Vi må handle.